

[Udenrigsministeren]

som NATO-landene sigtede mod at opnå gennem traktaten, er opnået gennem ensidige skridt.

Men ensidige foranstaltninger kan også ensidigt ændres. Det er derfor vigtigt, at man gennem en traktatfæstelse af forpligtelserne til at reducere, til at overholde lofter og til at acceptere verifikationsregimet tilvejebringer forudsætningen for at fastholde en historisk aftale mellem de europæiske nationer og USA og Canada – den mest omfattende nedrustnings- og våbenkontrolaftale, der nogen sinde er indgået.

Omvæltningerne i Sovjetunionen, hvor tidligere sovjetrepublikker er udtrådt af unionen og har erklæret sig som selvstændige stater, rejser problemet om, hvordan traktaten kan gennemføres i Sovjetunionen. Ledere i republikkerne har tilkendegivet, at de vil respektere traktatens forpligtelser. Sammen med vore allierede i NATO er Danmark derfor besluttet på at søge traktaten ratificeret i alle deltagerstater med henblik på dens ikrafttræden og påbegyndelsen snarest muligt derefter af de fælles bestræbelser på at føre traktatens bestemmelser ud i livet.

Danmark skal kun foretage beskedne reduktioner i vore aktuelle beholdninger af det traktatbegrænsede materiel. Gennem aktiv deltagelse i traktatens gennemførelse, herunder i dens informationsudvekslinger og inspektionsregime, vil Danmark yde sit bidrag til at opfylde traktatens overordnede målsætning.

Traktaten om konventionelle væbnede styrker i Europa er af de grunde, som er nævnt foran, og som mere udførligt er beskrevet i bemærkningerne til beslutningsforslaget, i Danmarks klare interesse.

Jeg skal hermed anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Tove Lindbo Larsen (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om varmforsyning og af lov om elforsyning.
(Beslutningsforslag nr. B 30).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Trøjborg (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om øget genanvendelse.

(Beslutningsforslag nr. B 31).

Jeg skal i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 201

1) Til udenrigsministeren af:

Tom Behnke (FP):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at den indiske regering i samarbejde med den srilankanske regering har opført og stadig opfører hele byer i det sydlige Indien udelukkende med det formål, at tamilere fra Sri Lanka kan flytte dertil?«

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af justitsministeren på udenrigsministerens vegne.

Udenrigsministeren (Engell, fg.):

Jeg kan oplyse, at der i delstaten Tamil Nadu i det sydlige Indien ifølge Flygtningehøjkommissærens oplysninger befinder sig omkring 180.000 tamilere, der har forladt Sri Lanka på grund af den væbnede konflikt mellem De Tamilske Tigre og de srilankanske regeringsstyrker.

Flygtningene befinder sig i flygtningelejre, hvor forholdene generelt er dårlige.

Den politik, som den indiske regering fører over for de tamilske flygtninge, indebærer ikke, at der stilles specielt gunstige faciliteter til rådighed, og derfor heller ikke nogen tilskyndelse for srilankanske tamilere til at komme til Indien.

Jeg kan således ikke bekræfte de oplysninger, som er nævnt i spørgsmålet.

Tom Behnke (FP):

Jeg vil først have lov til at udtrykke lidt forundring over, at udenrigsministeren ikke er til

[Tom Behnke]

stede. Om nogen burde han være den, der ved, at det er om onsdagen, vi stiller spørgsmål.

Men jeg vil gerne høre, om justitsministeren så på regeringens vegne vil foranledige, at der bliver lavet en undersøgelse af forholdene. Vi har en videofilm dernedefra, der belyser, at det er tilfældet, at der bliver opført hele landsbyer, en art villaer, og at der bliver tilbudt såvel arbejde som bolig til de tamilere, der ønsker at forlade Sri Lanka.

Udenrigsministeren (Engell, fg.):

Det er klart, at jeg svarer på regeringens og dermed også på udenrigsministerens vegne.

Med hensyn til en undersøgelse er det de oplysninger, som er tilgængelige for Udenrigsministeriet, jeg her har bygget mit svar på. Hvorvidt der skulle være grundlag for at foretage nærmere, selvstændige undersøgelser, ser jeg i og for sig ikke noget større behov for det, idet vi jo i høj grad også har mulighed for at hente informationer via FN's Flygtningehøjkommissær.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 202

2) Til *udenrigsministeren* af:

Tom Behnke (FP):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at den indiske regering officielt har tilbudt alle tamilere på Sri Lanka, at de kan flytte til nyopførte, moderne byer i det sydlige Indien med garanti for arbejde plus et engangsbeløb på 10.000 ru pier til flytningen?«

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af justitsministeren på udenrigsministerens vegne.

Udenrigsministeren (Engell, fg.):

Som jeg oplyste i besvarelsen af det tidligere spørgsmål, opmuntrer den indiske regering på ingen måde srilankanske tamilere til at bosætte sig i Indien.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 203

3) Til *justitsministeren* af:

Tom Behnke (FP):

»Er ministeren bekendt med den indiske og den srilankanske regerings opførelse af hele byer i det sydlige Indien med henblik på husning af tamilere fra Sri Lanka, og hvornår er ministeren i bekræftende fald blevet bekendt med dette?«

Justitsministeren (Engell):

Det bliver et kort svar. Jeg kan helt og holdent henvise til den besvarelse, som jeg netop har afgivet på spørgsmål nr. S 201.

Tom Behnke (FP):

Som ministeren er inde på, vil jeg gerne høre, om ministeren har ladet sig påvirke af de oplysninger, som ministeren er i besiddelse af i forbindelse med hele forløbet af tamilsagen, om det har haft nogen indflydelse på ministerens reaktioner, og om det har haft nogen indflydelse på regeringens dispositioner.

Justitsministeren (Engell):

Nu var spørgsmålet jo lidt uklart, men hvis jeg skal forstå spørgsmålet på den måde – og det tror jeg – at det er et spørgsmål om, hvorvidt det har nogen betydning for så vidt angår de afgørelser, der måtte blive truffet i forhold til eksempelvis herværende tamilere, så er svaret, som hr. Tom Behnke jo også ved, at disse spørgsmål – altså spørgsmål om asyl i Danmark, flygtningenes forhold i Danmark, om man kan opnå status – afgøres i første instans af Direktoratet for Udlændinge og i anden instans af Flygtningenævnet, som jo til brug for sit arbejde har mulighed for og udnytter mulighederne for at indhente de informationer, der er nødvendige for at kunne træffe de korrekte afgørelser.

Tom Behnke (FP):

Jo, men vi er jo alle klar over, at der i øjeblikket verserer en sag vedrørende tamilerne, som har kørt i en lang periode, og som indtil nu allerede har kostet adskillige kroner, og det var jo muligt, at de informationer, som ministeren ligger inde med – jeg har så nogle andre informationer – havde haft indflydelse på den sag, der kører vedrørende tamilerne.

Justitsministeren (Engell):

[Justitsministeren]

Det er jo helt forskellige ting, de ting, hr. Tom Behnke taler om, og så de informationer, som regeringen har i forbindelse med den sag, der betegnes som tamilsagen, og de oplysninger fremgår jo af den undersøgelsesret, som for tiden arbejder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 204

4) Til *justitsministeren* af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren ved bekræftende besvarelse af spørgsmål nr. S 203 oplyse, hvilken indflydelse denne viden har haft på ministerens dispositioner med hensyn til at give opholdstilladelse til tamilere?«

Justitsministeren (Engell):

Også med hensyn til dette spørgsmål skal jeg henvise til de svar, jeg har givet samme spørger på de tidligere spørgsmål.

Tom Behnke (FP):

Jeg kan altså forstå det derhen, at ministeren ikke har tænkt sig at foretage yderligere undersøgelser i anledning af de oplysninger, som jeg har givet, og de påstande – må det så blive – som jeg kommer med, med henblik på at få en anden sagsafgørelse i fremtiden, når der skal tildeles opholdstilladelse til tamilere.

Justitsministeren (Engell):

Som jeg har forklaret utallige gange i Folketinget, senest så sent som sidste onsdag, har vi her i landet en udlændingelov, som hviler på det princip, at spørgsmålet om asyl i sidste ende afgøres af Flygtningenævnet, og det vil sige, at det er Flygtningenævnet som uvildig instans, der til brug for sine overvejelser og sine afgørelser i de konkrete sager indhenter de fornødne informationer. Og hvis der er informationer i relation til srilankanere, tamilere eller andre, som har afgørende betydning i forhold til de konkrete sager, så er det elementer, der indgår i nævnets overvejelser. Det vil sige, at det er nævnets kompetence at træffe disse afgørelser med udgangspunkt i de konkrete sager og bl.a. også i de generelle baggrundsoplysninger for det område, vi her taler om.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal takke ministeren for vejledningen om, hvordan det system hænger sammen. Men jeg er også bekendt med, at der jo er en mulighed for at anke videre til justitsministeren, og at der er en række afgørelser, som justitsministeren kan træffe.

Jeg er helt enig i, at ministeren ikke uden om lovgivningen skal gå ind og påvirke Direktoratet for Udlændinge, men ministeren er jo ankeinstans, og ministeren har mulighed for at give opholdstilladelse af humanitære årsager, så i nogle tilfælde bliver det også ministeren, der skal træffe afgørelsen.

Justitsministeren (Engell):

Det er rigtigt, at det er Justitsministeriet, der træffer afgørelsen, når vi taler om humanitære opholdstilladelser, men det er jo ikke det, det her drejer sig om. Det, det drejer sig om, og som hr. Tom Behnke rejser som et spørgsmål, det er selve det asylmæssige, det er asylgrundlaget, og det er det, som afgøres af Flygtningenevnet i sidste instans.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 206

5) Til *justitsministeren* af:

Pernille Frahm (SF):

»Er det lovligt for den danske stat at udlevere oplysninger om palæstinensiske asylansøgere til libanesiske myndigheder, så længe Libanon er traktatligt forpligtet til på forlangende at videregive disse oplysninger til Syrien?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge forsvars- og sikkerhedsaftalen mellem Syrien og Libanon fra september 1991 skal de militære og civile sikkerhedstjenester i hvert af de to lande mødes regelmæssigt i hvert af de to lande for at udveksle oplysninger omkring alle spørgsmål om strategisk, national og international sikkerhed.

Fredag den 8. november 1991 udtalte politimester Henning Dahlfelt, Rigspolitichefens afdeling E, ifølge dagbladet Information den 20. november 1991, på et møde med advokat Gunnar Homann og Brian McGuire fra Landsforeningen af Danske Flygtningevenner følgende:

[Pernille Frahm]

»En hvilken som helst form for kontrol vil være kendt hos de syriske myndigheder. Det ville være naivt at forestille sig, at syrerne ikke ville vide dette.«

Rigtigheden af citatet, der stammer fra Brian McGuires referat, er ikke blevet bestridt efter gengivelsen i pressen.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil indledningsvis understrege, at de oplysninger om statsløse palæstinensere, som det kan blive aktuelt at videregive til de libanesiske myndigheder, alene angår de pågældendes identitet. Der er altså ikke tale om at videregive oplysninger, som de pågældende har afgivet til støtte for deres asylansøgning her i landet.

Det er også vigtigt at understrege, at der alene vil blive tale om at videregive sådanne identitetsoplysninger om personer, for hvem Flygtningenævnet på baggrund af de pågældendes forklaringer og med kendskab til syrernes tilstedeværelse og indflydelse i Libanon har fundet, at Libanon kan tjene som første asylland, dvs. kan yde de pågældende den nødvendige beskyttelse.

Som jeg også nævnte, da jeg besvarede spørgsmålet i sidste uge, er det sådan, at Flygtningenævnet, som hele tiden har været bekendt med syrernes stilling i Libanon, nu også er gjort bekendt med, at der vil kunne blive tale om at videregive identitetsoplysninger til de libanesiske myndigheder, og nævnet kan således i hver enkelt af de verserende genoptagelsessager vurdere, om Libanon på den baggrund fortsat kan yde den beskyttelse, som er nødvendig for at kunne anses for første asylland for den pågældende statsløse palæstinenser.

Men lad mig så også gentage, at den procedure med en forudgående forelæggelse af identitetsoplysninger, oplysninger, som jo under alle omstændigheder ville blive indrejsemyndighederne bekendt, netop gennemføres for at sikre, at de pågældende opfylder de formelle indrejsebetingelser, sådan at man ikke risikerer en afvisning af formelle grunde ved forsøg på indrejse, eventuelt med frihedsberøvelse til følge.

Pernille Frahm (SF):

Jeg takker for ministerens svar. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er bekendt med, at

situationen jo har ændret sig drastisk i Libanon siden indgåelsen af de to traktater med Syrien, og jeg vil gerne høre, på hvilken måde den libanesiske regering har garanteret palæstinenserens sikkerhed, når de vender tilbage.

Justitsministeren (Engell):

De spørgsmål, fru Pernille Frahm stiller her, er sådan set de samme, som jeg svarede på i sidste uge, nemlig det forhold, at den aftale, som der her tales om, er kendt for Flygtningenævnet.

Fru Pernille Frahm har måske også set udtalelser fra nævnets formand, hvoraf det fremgår, at nævnet jo lægger til grund, at der i høj grad er tale om en nedfældelse på papir af den i forvejen gældende retstilstand. Så alle oplysninger er til rådighed for nævnet, når det træffer sine afgørelser, dvs. både oplysninger om forholdene i landet og også den kendsgerning, at man i forbindelse med den procedure, jeg her har omtalt, kan videregive nogle identitetsoplysninger, som – og det er det, der er det vigtige – jo ikke er hemmelige eller fortrolige i den forstand, at de, i samme øjeblik den pågældende rejser ind i landet, under alle omstændigheder skal afgives til de libanesiske indrejsemyndigheder.

Pernille Frahm (SF):

Jeg kan forstå af ministerens svar, at der ikke er nogen garantier for de palæstinensiske flygtninges sikkerhed ved en tilbagevenden til Libanon. Så vil jeg gerne høre, hvem der efter ministerens mening har ansvaret for disse personers sikkerhed.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at alle de forhold, som jeg har nævnt, også indrejseforholdene, indgår i nævnets afgørelser. Det vil sige, at nævnet foretager en samlet vurdering også af de indrejsemæssige forhold og herunder også af forholdet mellem de libanesiske myndigheder og syrerne, således som jeg har svaret også i sidste uge.

Så der er ikke noget, som ikke er med, når nævnet tager stilling i de konkrete sager, som jo for tiden verserer i et ganske stort antal som genoptagelsessager i nævnet.

Pelle Voigt (SF):

[Pelle Voigt]

Jeg vil gerne spørge ministeren, om hans svar skal forstås på den måde, at dersom en eller flere af de palæstinensiske asylansøgere bliver sendt tilbage til Libanon, udleveret til de syriske myndigheder, tortureret eller dræbt, så er det, hvis det skulle ske, Flygtningenævnets ansvar.

Justitsministeren (Engell):

Jamen jeg kan i virkeligheden ikke svare meget mere end det, jeg har sagt. Alle de forhold, de risikomomenter, der måtte være i forhold til den enkelte, det er jo, hvad der indgår i sagens behandling. Det er det, som nævnet tager stilling til, inden man træffer beslutning om, hvorvidt der kan gives asyl eller ej.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 207**6) Til justitsministeren af:****Pelle Voigt (SF):**

»Kan Libanon anvendes som første asyl-land for palæstinensiske asylansøgere, så længe Libanon traktatligt er forpligtet til på forlangende at arrestere og udlevere enhver person, der opfattes som en trussel mod syriske interesser, til de syriske myndigheder?«

Skriftlig begrundelse

Paragraf 22 i traktaten om forsvar og sikkerhed indgået mellem Libanon og Syrien den 1. september 1991 lyder i uofficiel oversættelse:

»Begge traktatens parter er forpligtede til ikke at yde asyl til, ikke at lette gennemrejse for og ikke at beskytte enkeltpersoner eller organisationer indblandet i aktiviteter rettet mod den anden kontraherende parts sikkerhed. I tilfælde af enhver asylansøgning fra sådanne ovenfor omtalte enkeltpersoner eller medlemmer af sådanne organisationer er de kontraherende parter forpligtede til på anmodning at overlade dem til traktatens anden part.«

Paragraffen kan ikke forstås på anden måde end som en libanesisk forpligtelse til at udlevere enhver person, som den syriske stat måtte ønske udleveret med den begrundelse, at den pågældende tilhører en organisation, som af Syrien må anses for fjendtlig.

Justitsministeren (Engell):

Efter udlændingelovens kompetenceregler henhører afgørelsen af, om betingelserne for at få asyl her i landet, herunder også spørgsmålet, om et andet land end Danmark kan anses for den pågældende asylansøgers første asylland, som bekendt i første instans under Direktoratet for Udlændinge med klageadgang til Flygtningenævnet.

Som jeg var inde på i min besvarelse af det foregående spørgsmål, er de kompetente myndigheder bekendt med syrernes tilstedeværelse og indflydelse i Libanon, og de kompetente myndigheder er i den forbindelse også bekendt med den aftale, som omtales i begrundelsen for spørgsmålet, og også indholdet heraf.

Når direktoratet og Flygtningenævnet skal bedømme, om Libanon i forhold til den enkelte asylansøger kan tjene som første asylland, vil disse forhold indgå som et naturligt led i vurderingen, således at der tages højde for den fremtrædende rolle, som syrerne spiller i Libanon.

Pelle Voigt (SF):

Jeg forstår godt, at ministeren måske nødig vil svare på det spørgsmål, der er stillet her, fordi ministeren jo så ifølge sin egen opfattelse vil bevæge sig ind på Flygtningenævnets kompetenceområde.

Så kunne jeg tænke mig at spørge ministeren rent abstrakt, hvordan ministeren vurderer en traktat af den type, som her er indgået mellem Libanon og Syrien, altså om en sådan traktat efter ministerens opfattelse er en bindende traktat, og om sådan et arrangement ikke nødvendigvis på en eller anden måde må påvirke et lands mulighed for at være første asylland.

Justitsministeren (Engell):

Jeg må sige til hr. Pelle Voigt, at jeg ikke har til hensigt at kaste mig ud i abstrakte vurderinger på baggrund af konkrete spørgsmål og konkrete forhold i et bestemt land.

Det, jeg i den forbindelse synes er det afgørende, er det forhold, at vi her taler om en aftale, som er Flygtningenævnet bekendt, og hvor man kan sige, at det, der står i aftalen, det, der er nedfældet på papir, jo i allerhøjeste grad er en kodificering af den gældende retstilstand. Det er der ikke noget overraskende i, det er der ikke noget specielt i.

[Justitsministeren]

Jeg vil så også sige, at med den grundighed, hvormed sagerne behandles herhjemme, den grundighed, som nævnet udviser i forbindelse med behandlingen af sagerne, er jeg sikker på, at alle aspekter, herunder også den konkrete aftale, bliver meget nøje vurderet i hver enkelt sag.

Ole Espersen (S):

Jeg kan også godt forstå, at ministeren ikke bryder sig om at udtale sig om noget, der alene måtte være Flygtningenævnets kompetenceområde, men det er jo sådan efter udlændingeloven, at såvel direktoratet som ministeren i nogle situationer, hvor Flygtningenævnets kompetence ikke kommer til at spille ind, skal træffe afgørelse om, hvorvidt et land er et sikkert land. Det fremgår f.eks. af § 48 i udlændingeloven, og dér kan man altså ikke henvise til, at det må nævnet afgøre. Dér er det ministeren og direktoratet, der skal træffe afgørelsen.

Derfor kunne spørgsmålet formuleres sådan, at man spurgte, om ministeren i den situation ville finde, at Libanon var egnet som første asylland.

Justitsministeren (Engell):

Jeg tror ikke, jeg kan komme det meget nærmere i min besvarelse. Hvis der var tale om en aftale, der var ukendt, og som kunne spille en væsentlig rolle, kunne det have betydning, men aftalen er altså ikke ukendt.

Og for så vidt angår hr. Ole Espersens spørgsmål sker selve den asylretlige prøvelse jo i Flygtningenævnet og som sagt med al den grundighed, som også må forudsættes efter loven.

Ole Espersen (S):

Nu er der jo tale om afvisningssituationer i § 48. Det vil sige, at det slet ikke er noget, der kommer fra Flygtningenævnet, og så er det altså ministeriets opgave at tage stilling til, om et land er egnet til at være første asylland. Derfor kan en henvisning til Flygtningenævnets kompetence altså ikke være noget afgørende for svaret.

Justitsministeren (Engell):

Nej, men jeg kan måske svare på den måde, at hvis vi ser på en række af nævnets afgørelser, har man jo i konkrete sager bedømt Liba-

non som et sikkert første asylland og i andre situationer ikke, hvilket jo også kommer til udtryk i det antal opholdstilladelser, som rent faktisk er givet i Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 208

7) Til *justitsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvor i udlændingelovens §§ 56 og 53 mener ministeren at man finder lovgrundlag for at behandle sagerne fra de palæstinensiske asylansøgere i Blågårds Kirke ved skriftlig votering?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til ministerens løfte om en nærmere redegørelse i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 173.

Pelle Voigt (SF):

Spørgsmålet er stillet på baggrund af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 173 sidste onsdag her i Folketingets spørgetid, hvor ministeren gjorde opmærksom på, at en række af de sager, der vedrører de palæstinensiske asylansøgere i Blågårds Kirke, vil blive afgjort ved skriftlig votering.

I den forbindelse nævnte ministeren, at det skete på baggrund af § 56 og § 53 i udlændingeloven, og jeg forsøgte ved den lejlighed at få ministeren til at forklare, hvad det egentlig er for konkrete punkter i disse to paragraffer, man henviser til, når man anvender denne fremgangsmåde. Det lykkedes ikke sidste onsdag, men ministeren vil gerne komme med en nøjere redegørelse. Den kunne jeg godt tænke mig at vi fik nu.

Justitsministeren (Engell):

Jamen det vil jeg meget gerne bidrage til inden for de rammer, som spørgetiden nu engang tidsmæssigt giver mulighed for.

Som jeg nævnte sidste onsdag, er lovgrundlaget for Flygtningenævnets behandling af de pågældende sager udlændingelovens § 56, hvorefter udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, mens det er nævnet selv, der bestemmer, om den øvrige be-

[Justitsministeren]

handling af sagen skal være mundtlig. Som jeg også nævnte, har jeg tillid til, at nævnet på baggrund af denne bestemmelse tilrettelægger sagerne behandling på en både hensigtsmæssig og forsvarlig måde.

Udlændingelovens § 53, der nu nævnes af spørgeren, vedrører et helt andet spørgsmål, nemlig Flygtningenævnets sammensætning. Jeg går ud fra – sådan har jeg læst spørgsmålet – at det, som hr. Pelle Voigt navnlig tænker på, er § 53, stk. 3, og jeg kan om denne bestemmelse oplyse, at den vedrører behandlingen af sager i det såkaldte lille nævn. § 53, stk. 3, giver mulighed for at fravige den sædvanlige sammensætning af Flygtningenævnet med 7 medlemmer, således at visse sager kan behandles alene med 3 medlemmer, nemlig af formanden eller en af næstformændene sammen med et af de medlemmer, der er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, og et af de medlemmer, der er udpeget af ministerierne.

§ 53, stk. 3, omtaler ikke spørgsmålet om, hvorvidt sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt. Om det spørgsmål er det i § 56, stk. 1, bestemt, at sager, der behandles i det lille nævn efter § 53, stk. 3, kan behandles skriftligt, i det omfang der er enighed herom.

Men den bestemmelse indebærer, at der er mulighed for at fravige det generelle udgangspunkt, hvorefter udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag, således at en sag, der behandles i det lille nævn, i sin helhed kan behandles på skriftligt grundlag. Bestemmelsen berører derimod ikke nævnets adgang til at bestemme, om den øvrige behandling af sagerne, herunder voteringen, skal være mundtlig.

Man kan altså sige, at § 53, stk. 3, ikke har relevans i forbindelse med behandlingen af sagerne vedrørende de statsløse palestinænsere, idet disse sager ikke behandles i det lille nævn.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministerens besvarelse skal forstås på den måde, at en skriftlig behandling, i det omfang der er enighed herom, forudsætter, at der er konsensus, altså at alle deltagere, der deltager i processen, er enige i, at beslutningen kan træffes på den måde.

Justitsministeren (Engell):

De nærmere regler fremgår af den forretningsorden, som er udarbejdet af nævnet, og som jeg gerne vil sikre at hr. Pelle Voigt får. Det kunne måske medvirke til, at vi ikke nu i de kommende måneder hver onsdag skal afklare spørgsmål, som vedrører teknikken i Flygtningenævnet og den måde, hvorpå nævnet behandler sagerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 179

8) Til *trafikministeren* af:

Henning Gjellerod (S):

»Agter ministeren at foranledige en tilbundsgående undersøgelse af økonomien i de to omdiskuterede linjeføringer for en kommende motorvej mellem Holstebro–Herning og trekantområdet Vejle–Kolding–Fredericia – de såkaldte C- og H-løsninger?«

Skriftlig begrundelse

Amtsborgmester Anton Kristensen, Ringkøbing Amt, har fremført, at økonomien ikke er tilstrækkeligt belyst.

Trafikministeren (Ikast):

Anlægsudgifterne for løsning C, Holstebro–Herning–Vejle, og H-løsningen, Holstebro–Herning–Kolding, er beregnet på samme grundlag og bygger på erfaringerne fra det prisniveau, vi har for anlæg af motorveje og motortrafikveje i Jylland.

Det er Vejdirektoratets vurdering, at der ikke er grundlag for at anvende lavere enhedspriser for H-løsningen end de gennemsnitspriser, som anvendes for de øvrige løsninger, således som det fra nogle sider har været hævdet. Der er således ingen tvivl om, at H-løsningen vil være dyrere end C-løsningen, som Vejdirektoratet anbefaler, også selv om der regnes med en usikkerhed på 15-20 pct. i overslaget over anlægsudgifterne.

Jeg mener derfor ikke, at der er behov for yderligere beregninger. De foretagne beregninger svarer helt i omfang og detaljering til det grundlag, vi normalt træffer ved sådanne afgørelser.

Hvis Trafikudvalget i forbindelse med sin behandling af sagen finder behov for at uddy-

[Trafikministeren]

be eller ønsker supplerende rapporter om beregningen på konkrete punkter, vil jeg naturligvis være meget villig til at yde mit bedste for, at sådanne oplysninger kan komme frem.

Henning Gjellerod (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, men jeg kan roligt sige, at dette svar ikke beroliger folk i Vestjylland. Det er jo et spørgsmål, der optager sindene utrolig meget, og vi er derne, hvor prisdifferensen altså kan måles i få hundrede millioner kroner. Med det beregningsgrundlag, som ministeren har oplyst her, skulle forskellen altså være 370 mio. kr., men med en usikkerhed på 15-20 pct. kan vi jo meget let nå ned på, at der i virkeligheden kun er en forskel på mellem 100 mio. og 200 mio. kr.

Det hævdes nemlig også fra kommuner og amter i det vestjyske, at man kan erhverve jorden billigere i det vestjyske, og at det vil være billigere at anlægge motorvejen i det vestjyske.

Endelig er der vel også det, hr. trafikminister, at når vi er derne, må der også være andre hensyn end de strengt økonomiske at tage.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil da gerne takke, fordi jeg får lejlighed til at beskrive den procedure, vi har valgt i denne sag. Det er jo første gang, vi har de store VVM-høringer i forbindelse med motorvejsbyggeri på nuværende måde. Derfor er den lagt over til behandling i Folketingets Trafikudvalg. Det er jo ikke et lovforslag, jeg har lagt derover, det er et antal forslag til veje, og på et senere tidspunkt vil jeg invitere Trafikudvalget ud til besigtigelse, således at samtaler med amtsråds- og kommunalbestyrelsesmedlemmer kan finde sted.

Henning Gjellerod (S):

Det glæder mig meget, at Trafikudvalget skal ud at kigge, for så skal det også tale med de folk, der er berørt af vejen, og det vil sige amter og kommuner i det vestjyske og erhvervslivet.

J. K. Hansen (S):

Jeg bliver en smule desorienteret ved at høre, at ministeren nu har lagt sagen over i Folketingets Trafikudvalg. Ministeren nævnte, at hvis Trafikudvalget ved behandlingen af sagen

kommer frem til et andet resultat, er ministeren villig til osv., og det forstår jeg ikke rigtig, for jeg mener ikke, at Trafikudvalget i øjeblikket behandler en sag, som vedrører dette område. Men jeg vil da gerne spørge ministeren, om ministeren agter at indkalde til en høring vedrørende vejforbindelserne i Jylland.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil gerne henvende mig til Trafikudvalget med en indbydelse til en besigtigelsestur og en høring med de lokale instanser, for de råd, vi har fået fra amter og kommuner, har været meget forskellige. Og når vi kommer med så stort et oplæg og har god tid til at debattere, hvad der landspolitisk er væsentligst, mener jeg, at det er den rigtige fremgangsmåde.

J. K. Hansen (S):

Jeg skal da takke ministeren for svaret, og jeg er da helt sikker på, at Trafikudvalget gerne vil modtage en invitation fra trafikministeren til en høring ude i marken. Men jeg må da nok sige til ministeren, at så længe vi ikke har et forslag, så længe vi ikke har en konkret sag, mangler vi i hvert fald et grundlag for denne høring. Det vil være nødvendigt, at ministeren kommer med en indstilling eller forelægger en sag for udvalget, inden vi kan tage ud i marken.

Trafikministeren (Ikast):

Det materiale skal jeg fremstille, men jeg kan også allerede sige på nuværende tidspunkt til hr. J. K. Hansen, at med de svar, der er kommet fra amter og kommuner, bliver det uhyre svært at komme med en enkelt indstilling.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg må sige, at jeg står noget uforstående over for ministerens svar på hr. J. K. Hansens spørgsmål. Det er, som om ministeren og dermed regeringen må give op over for den sag, der her er tale om, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren endnu en gang: Skal ministerens svar på det sidste spørgsmål fra hr. J. K. Hansens side forstås på den måde, at ministeren har givet op? I modsat fald vil jeg gerne efterlyse ministerens kontante udspil til Folketinget, som hr. J. K. Hansen også efterlyste.

Trafikministeren (Ikast):

[Trafikministeren]

Jeg vil gerne sige til hr. Risgaard Knudsen, at vi har aldeles ikke givet op. Vi er i gang med de største motorvejsprojekter i Jylland, der overhovedet nogen sinde har været på tale.

Hr. Risgaard Knudsen har tidligere beskyldt mig for ikke at være demokratisk nok. Nu er jeg virkelig demokratisk og lægger det ud til debat i udvalget, og jeg vil gerne have en meget grundig debat med Folketingets Trafikudvalg, så vi finder den rigtige løsning, men det betyder aldeles ikke, at vi har givet op. Tværtimod vil jeg gennem denne debat informere Trafikudvalget og Folketinget bedre, end jeg har gjort tidligere, og bagefter skal jeg gerne komme med lovforslaget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 180

9) Til trafikministeren af:

Henning Gjellerod (S):

»Agter ministeren at lade de berørte amter, Ribe, Ringkøbing og Vejle, afgøre, om det skal være C-løsningen eller H-løsningen, der skal projekteres og dermed føres ud i livet?«

Skriftlig begrundelse

Det må vel være rimeligt, at det er dem, vejen skal betjene, der får indflydelse på dens beliggenhed.

Henning Gjellerod (S):

Jeg vil faktisk gerne takke trafikministeren for de tilsagn, han gav under det sidste spørgsmål. Jeg glæder mig til at få tingene uddybet nu under dette spørgsmål, for jeg er sikker på, at både kommunalpolitikere, amtspolitikere og erhvervsfolk i Ringkøbing Amt, Ribe Amt og dele af Vejle Amt vil hilse trafikministerens tilsagn meget velkommen.

Trafikministeren (Ikast):

Det er jo fastsat i vejloven, at der skal forhandles med myndighederne i de amter og kommuner, som vejen vil gennemløbe, inden der fremsættes anlægforslag, men det betyder ikke, at de pågældende myndigheder, der jo i øvrigt ikke er enige her, skal bestemme, hvilken løsning der skal vælges. Et vejanlæg som det, der her er tale om, har jo ikke blot betyd-

ning for de amter og kommuner, det skal gennemløbe, men for hele landets infrastruktur. Det er således Folketinget, der ved anlægsloven træffer den endelige afgørelse om vejens linjeføring.

Under det sidste spørgsmål skitserede jeg, hvorledes Trafikudvalget kan tage ud og besøgte vejene og foretage disse høringer, og jeg synes, det er den rigtige løsning på dette problem.

Henning Gjellerod (S):

Det er jo velkendt, at det midt- og vestjyske område har haft en kolossal udvikling på både det industrielle område, det turistmæssige område og mange andre områder i de senere år, og derfor betyder infrastrukturen jo overordentlig meget for, at vi kan fastholde den udvikling og videreføre den. Det er jo også velkendt, at med hensyn til de nordlige dele af Ringkøbing Amt er vi derhenne, hvor infrastrukturen faktisk er livsvigtig for, at vi kan fastholde udviklingen eller forhindre en afvikling.

Derfor optager disse spørgsmål sindene overordentlig meget på Vestkysten, både fordi det er vigtigt, at vi kan bringe turisterne hurtigt frem, men også fordi vi jo er meget afhængige af den tunge trafik, og derfor er jeg meget glad for de tilsagn, som trafikministeren er kommet med. Jeg håber meget, at både Folketingets Trafikudvalg og trafikministeren vil lytte nøje til røsterne derudefra, og det skal altså være et spørgsmål til trafikministeren her til sidst, om han ikke er villig til det.

J. K. Hansen (S):

Det er jo rigtigt, at der er tale om statsveje, hovedlandeveje, motorveje, men sagen berører jo også en række amter, og det er vel heller ikke ministeren ubekendt, at amterne ikke er helt enige.

Jeg vil gerne spørge, om det er rigtigt, når jeg mener at have forstået det således, at ministeren agter at indkalde de tre amter, Ribe, Ringkøbing og Vejle Amt, til en drøftelse for eventuelt at opnå en løsning på spørgsmålet om den kommende linjeføring.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil gerne først svare på spørgsmålet om, hvorfor udbygningen netop skal foregå i Vestjylland.

[Trafikministeren]

Som trafikminister lærer man meget hurtigt næsten alle borgmestre i dette land at kende. Netop i disse år er der ikke et amt, der ikke vil have udbygget sin infrastruktur, og næsten uanset hvilken del af landet det drejer sig om, hører man de samme begrundelser. Og det forstår jeg udmærket. Der er en fantastisk stigning i turismen – det kan vi godt være enige om – og vi har et blomstrende erhvervsliv, både i Ringkøbing Amt og andre steder i landet, og dermed kan man som trafikminister blive udsat for, at man egentlig gerne ville bygge over det hele, men det er jo nu engang ikke muligt. Derfor må vi prioritere, og derfor mener jeg, at det rigtigste er, at vi giver os god tid til at køre tingene gennem det demokratiske system og først derefter træffer afgørelsen.

Til hr. J. K. Hansen vil jeg gerne sige, at jeg har endnu ikke besluttet, om der skal indkaldes til et fællesmøde. Jeg har jo haft møde med to af amterne, og der er berammet møde med det tredje. Hvis Trafikudvalgets formand ønsker, at jeg skal tage det møde, inden vi foretager en besigtigelse, gør jeg det gerne, men ellers skønner jeg det ville være det rigtigste, at Trafikudvalgets medlemmer overværede denne høring sammen med amtsråds- og kommunalbestyrelsesmedlemmerne.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Køpke Christensen: spm. nr. S 135
- Lysholm Christensen: spm. nr. S 144
- Ole Espersen: spm. nr. S 145 og 155–157
- Flemming Hansen: spm. nr. S 150
- Martin Glerup: spm. nr. S 152
- Tommy Dinesen: spm. nr. S 153
- Tom Behnke: spm. nr. S 154
- Jan Petersen: spm. nr. S 158
- Pia Christmas-Møller: spm. nr. S 160
- Ernst B. Schmidt: spm. nr. S 162 og 163
- Michael Kock: spm. nr. S 166–169
- Birgitte Husmark: spm. nr. S 170

Spm. nr. S 135

Til *justitsministeren* (5/11 91) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren redegøre – i form af statistik – for, hvem der først er på ulykkesstederne i landdistrikterne, politiet eller ambulanceberedskabet?«

Begrundelse

Udledt af svaret på spørgsmål nr. S 86 ser spørgeren sig nødsaget til at få belyst, hvorledes det forholder sig med hensyn til, hvem der på ulykkessteder i landdistrikter kan udføre den nødvendige førstehjælp med udvendig hjertemassage.

Svar (20/11 91):

Justitsministeren (Engell):

Rigspolitiet har over for Justitsministeriet oplyst, at man ikke er i besiddelse af statistiske oplysninger om, hvem der først er på ulykkesstederne i landdistrikterne, politiet eller ambulanceberedskabet.

Det er imidlertid rigspolitiets generelle opfattelse, at spørgsmålet om, hvem der først er på ulykkesstederne i landdistrikterne, ofte vil bero på faktiske omstændigheder i den enkelte situation, hvor f.eks. kan nævnes politistationens henholdsvis Falckstationens beliggenhed i forhold til ulykkesstedet, om en politipatrulje befandt sig i nærheden på ulykkestidspunktet osv.

Denne opfattelse er endvidere bekræftet ved telefonisk forespørgsel til enkelte politikredse med typiske landdistrikter.

Spm. nr. S 144

Til *sundhedsministeren* (8/11 91) af:

Lysholm Christensen (KRF):

»Hvilke planer har ministeren for indførelse af lungetransplantationer i Danmark?«

Begrundelse

Der bliver tilsyneladende foretaget meget få lungetransplantationer i samarbejdet mellem Rigshospitalet og hospitaler i Tyskland og England. Man kan frygte, at samarbejdet er gået helt i stå. Det medfører en lang ventetid

[Lysholm Christensen]

for de patienter, Sundhedsstyrelsen har indstillet til transplantation. Ventetiden kan betyde, at chancerne for en vellykket operation mindskes væsentligt.

Det kan ikke være rimeligt, at en lille patientgruppes muligheder for transplantation forringes i forhold til andres. Den lægelige ekspertise til at foretage lungetransplantationer findes i Danmark. Man mangler blot tilladelsen til at gå i gang. Sundhedsstyrelsen har allerede budgetteret med udgifter til lungetransplantation ved at have indstillet et antal patienter til lungetransplantation i udlandet. Udgifterne til foretagelse af et tilsvarende antal transplantationer i Danmark vil formentlig ikke blive væsentlig større end de samlede offentlige udgifter til foretagelse af transplantationer i udlandet og efterbehandling i Danmark.

Svar (19/11 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Den 12. november 1991 har jeg modtaget en indstilling fra Sundhedsstyrelsen om at iværksætte hjertelunge- og lungetransplantationer på Rigshospitalet.

Baggrunden er, at der er opstået visse problemer i det hidtidige samarbejde med transplantationscentrene i Tyskland og England om behandling af danske patienter.

Hvis hjertelungetransplantationer iværksættes på Rigshospitalet, forventes aktiviteten at blive på ca. 10 transplantationer om året. Der vil således blive tale om en meget beskedent aktivitet.

På baggrund af internationale erfaringer forventes to patienter at dø under operationen, én patient at dø i løbet af det første år efter operationen og atter én patient at dø i løbet af de første fem år efter operationen. Femårsoverlevelsen forventes således at blive 60 pct.

Det forventes endvidere, at to patienter det første år og yderligere én senere i femårsperioden får alvorlige komplikationer, der kræver længerevarende genindlæggelse, f.eks. stenrose (stenlunger).

Det er Rigshospitalets skøn, at forundersøgelse m.v., operation samt kontrol det første år efter operationen vil koste ca. 1,1 mio. kr. Føjes hertil udgifter til efterkontrol og forventede genindlæggelser, vil det samlede behandlingsforløb koste ca. 2,1 mio. kr. Denne beregning

forudsætter, at der er tale om et ukompliceret behandlingsforløb. En eventuel retransplantation vil hæve omkostningerne med ca. 860.000 kr.

Der er altså tale om en særdeles vanskelig og omkostningstung behandlingsform. Der vil samtidig blive tale om et lille antal transplantationer af denne kategori. Omfanget af transplantationer har alt andet lige betydning for behandlingskvaliteten. Vi bør derfor nøje undersøge, hvordan vi skal organisere denne behandlingsform, så vi med så stor aktivitet som muligt kan sikre patienterne den størst mulige behandlingskvalitet.

Til brug for den endelige stillingtagen har jeg bedt Sundhedsstyrelsen om at belyse en række forhold. For det første, hvilke reelle problemer der vil være forbundet med et fortsat samarbejde med de udenlandske centre, samt hvorledes disse problemer i givet fald vil kunne løses. For det andet, om en alternativ mulighed kunne være at få danske transplantationspatienter behandlet i et af de nordiske lande. For det tredje, hvilke muligheder der er for at etablere et fælles skandinavisk center for denne type transplantationer, der kan sikre en tilpas stor aktivitet, så der kan ske den nødvendige erfaringsopsamling og udvikling af ekspertise.

Spm. nr. S 145

Til *justitsministeren* (8/11 91) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren i fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 997 (1990-91, 2. samling) oplyse, om parkeringsbøder og S-togs-bøder i almindelig sprogbrug kan kaldes »afgifter«, ligesom det bedes oplyst, om disse ikke har til formål at virke som sanktioner?«

Begrundelse

I sit svar oplyste justitsministeren, at man ikke kan foretage en direkte sammenligning mellem »afgifter« for så vidt angår parkering og S-togs-kørsel og bøder f.eks. for forsætligt butikstyveri.

Efter spørgerens opfattelse er der i begge tilfælde tale om sanktioner, hvor man i øvrigt aldrig kan nøjes med en advarsel for så vidt angår en parkering, der måske kun varer ganske kort tid ud over den tid, for hvilken der er be-

[Ole Espersen]

talt, eller for S-togs-kørsel. Det forekommer stødende, at den helt bevidste lovovertrædelse ofte straffes mindre end den måske helt undskyldelige og uforvarende overskridelse af parkeringstid eller kørsel uden billet.

Svar (25/11 91):

Justitsministeren (Engell):

I medfør af hjemmelen i færdselslovens § 121 har justitsministeren i bekendtgørelsesform fastsat afgiften for standsnings- og parkeringsovertrædelser til 400 kr.

Hovedstadsområdets Trafikselvskab har i selskabets befordringsbestemmelser, som er udstedt i medfør af loven om hovedstadsområdets kollektive persontrafik, fastsat kontrolafgiften for passagerer, som ved særlig billetkontrol ikke har gyldig billet eller kort, til 500 kr.

Afgifterne på disse områder er dermed beslægtet med bøder. Afgiften har et præventivt formål og har det sigte at virke adfærdsregulerende. Afgiftsbegrebet på disse områder adskiller sig således væsentligt fra det afgiftsbegreb, der anvendes inden for skatte- og afgiftslovgivningen.

Men der er også nogle afgørende forskelle mellem de i spørgsmålet nævnte afgifter og på den anden side bøder. Afgifterne gælder på områder, hvor der er tale om mindre graverende overtrædelser af det opstillede regelsæt. Overtrædelserne forekommer med en meget betydelig hyppighed. Derfor anvendes en standardmæssig opkrævning, både hvad angår takstfastsættelsen og med hensyn til administrationen af afgifterne.

Bøde, som er en strafferetlig sanktion, fastsættes i sidste instans af domstolene. Der skal ved fastsættelsen af bøder tages hensyn til grovheden af lovovertrædelsen og oplysninger om gerningsmandens person, jf. herved princippet i straffelovens § 80.

Spm. nr. S 150

Til arbejdsministeren (8/11 91) af:

Flemming Hansen (KF):

»Vil ministeren tage initiativer, og i givet fald hvilke, til at hindre den konkurrenceforvridning, som belaster private hotelejere, når Arbejdsmarkedets Feriefond på meget lempelege vilkår finansierer store feriebyggerier?«

Begrundelse

For private hotelejere og andre, som på helt normale vilkår må finansiere og drive hoteller og feriecentre i Danmark, er det urimelig vanskeligt, faktisk umuligt, at skulle konkurrere med feriecentre og lignende, som opføres på initiativ af og finansieres af Arbejdsmarkedets Feriefond. De vilkår, som fonden udlåner penge på, er uhørt favorabelt – f.eks. ydes rente- og afdragsfrihed i 25 år.

Det kan dokumenteres, at belægningsprocenten på danske hoteller er lav – i 1990 var kapacitetsudnyttelsen på værelser under 50 pct.

Denne lave belægningsprocent understreger vigtigheden af, at branchen ikke belastes med ulige konkurrencevilkår.

Svar (18/11 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har hele tiden været meget opmærksom på den til tider urimelige konkurrence, som støtte fra Arbejdsmarkedets Feriefond kan påføre det øvrige erhverv.

Lad mig derfor indledningsvis bemærke, at støtte fra Feriefonden kun gives til almennyttige foreninger og fonde. Der er i de senere år gjort en del for at sprede Feriefondens midler på en større kreds af støttemodtagere og derved også mindske den konkurrence, som en massiv støtte til enkelte modtagere udsætter erhvervet for. Endvidere er fondens vedtægter blevet ændret, således at fonden maksimalt kan yde støtte inden for 70 pct. af omkostningerne. Det er min vurdering, at disse ændringer har bidraget til at reducere konkurrenceforvridningen.

Jeg regner med at fremsætte forslag om ændring af ferieloven, således at en ny lov kan være klar samtidig med de nye overenskomster i foråret 1993. Jeg har som udgangspunkt betænkningen fra Ferielovudvalget fra august 1990. Heri indgår et forslag til ændring af ferieloven, som vil medføre en væsentlig reduktion af Feriefondens indtægter og derved også i væsentlig grad begrænse de konkurrencemæssige virkninger af fondens støtte til ferieformål. Jeg overvejer imidlertid, om det er hensigtsmæssigt at gå videre, herunder om fondskonstruktionen helt kan afskaffes.

Spm. nr. S 152

Til *sundhedsministeren* (11/11 91) af:

Martin Glerup (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt gældende lovgivning stiller sig hindrende i vejen for, at en kommune kan indgå aftale med lokal(e) læge(r) om tilfredsstillende vagtlægebetjening, og vil ministeren i givet fald anføre disse hindrende bestemmelser?«

Begrundelse

Flere kommuner er så utrygge ved den ny vagtlægeordning, som skal træde i kraft fra 1. januar, at de overvejer, hvordan de kan sikre deres borgere tilfredsstillende vagtlægeberedskab i aften- og nattetimerne. Således har Blåbjerg Kommune i Ribe Amt følt sig nødsaget til at indgå aftale med lokale læger om tilfredsstillende beredskab, fordi kommunen finder den ny vagtlægeordning i Ribe Amt ubetryggende. Også andre steder i Danmark vil der ske kraftig reduktion af vagtlægeordningen. Det vil bl.a. gå ud over kommuner i de tyndt befolkede egne.

Svar (18/11 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Efter lov om offentlig sygesikring, § 21 og § 23, er opgaverne vedrørende finansiering og administration af almen lægehjælp, herunder vagtlægehjælp, jf. samme lovs § 6, henlagt til amtskommunerne. Sygesikringsloven fastsætter således entydigt, at der er tale om et amtskommunalt opgaveområde, som kommunerne ikke lovligt kan beskæftige sig med.

Efter lovens § 13 kan kommunerne undtagelsesvis yde hjælp til supplerende af visse sygesikringsydelse. Bestemmelsen giver kommunerne mulighed for at yde enkeltpersoner økonomisk hjælp til visse af de sygesikringsydelser, der ikke efter de almindelige regler dækkes fuldt ud af den offentlige sygesikring. Vagtlægehjælp er imidlertid i forvejen gratis for patienterne, og bestemmelsen giver ingen hjemmel til, at en kommune kan finansiere et generelt højere serviceniveau end det, amtskommunen har fastlagt på et område, der i forvejen dækkes af sygesikringen.

Spm. nr. S 153

Til *trafikministeren* (11/11 91) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at COWIconsult er favorit i forbindelse med opgaver for A/S Storebæltsforbindelsen, og at den nu fyrede Christian Tolstrup havde indstillet et andet firma end et COWIconsult-firma til brobyggeriet, og kan ministeren oplyse, hvor meget A/S Storebæltsforbindelsen indtil nu har betalt til COWIconsult?«

Begrundelse

Danmarks Radios program Orientering fremkom den 6. og 8. november d.å. med ovenstående oplysninger, samt at COWIconsult som en af »vennerne« får mest arbejde sammenholdt med andre firmaer. Det fremføres desuden, at politikerne og den danske befolkning føres bag lyset i sagen om byggeriet.

Svar (19/11 91):

Trafikministeren (Ikast):

Det er A/S Storebæltsforbindelsen, der træffer afgørelse om valg af de rådgivningsvirksomheder, der bistår selskabet med gennemførelsen af projektet.

Selskabet har oplyst følgende om spørgsmålet om valg af rådgivere til at udføre detailprojektering m.v. vedrørende Østbroen.

A/S Storebæltsforbindelsen anmodede konsulentgruppen CBR, der har forestået udbudsprojekteringen på Østbroen og har bistået under tilbedsevalueringen og de efterfølgende kontrakt-drøftelser, om at afgive tilbud på detailprojektering af den samlede Østbro bestående af hængebro og tilslutningsfag. CBR er et joint venture bestående af COWIconsult A/S, B. Højlund Rasmussen A/S og Rambøll og Hannemann A/S.

Herudover afgav konsulentgruppen HIGA, der er et joint venture af ISC A/S, Giersing Rose A/S, AEC A/S og Hostrup-Schultz & Sørensen A/S, uopfordret tilbud på detailprojektering af tilslutningsfagene. Endelig forelå et tilbud fra Giersing Efsen, der er et joint venture bestående af AEC A/S og Giersing Rose A/S, på detailprojektering af den nedre del af pylonerne i hængebroen.

I en indstilling fra projektkoordinatoren i A/S Storebæltsforbindelsen til brug for den tekniske direktørs overvejelser om valg af konsulenter blev oplyst, at der var tale om tre kva-

[Trafikministeren]

lificerede tilbud, men at sidstnævnte tilbud vil le medføre en uhensigtsmæssig projekteringsgrænseflade.

Det var herefter alene et spørgsmål, om CBR skulle forestå den samlede detailprojektering, eller om denne opgave skulle deles således, at HIGA varetog opgaverne vedrørende tilslutningsfagene. Den pågældende medarbejder fandt det fordelagtigt at dele projekteringen, men foreslog alternativt at indlede forhandlinger med CBR om detailprojektering af hele Østbroen.

Bestyrelsen for A/S Storebælt besluttede i overensstemmelse med direktionens indstilling til bestyrelsen på sit møde den 7. november 1991 alene at indgå aftale med CBR. Der blev herved lagt afgørende vægt på, at såfremt man havde delt arbejdet som ønsket af HIGA, ville A/S Storebæltsforbindelsen skulle tage ansvaret for en teknisk koordination mellem forskellige rådgivningssynspunkter over for samme entreprenør. Der skal herved erindres om, at der er indgået kontrakter med Great Belt-East Bridge Consortium og CMF-Sud S.p.A. om etablering af henholdsvis Østbroens underbygning og overbygning.

COWIconsult A/S, der er internationalt kendt som et af de førende rådgivende ingeniørfirmaer på området for design og projektering m.v. vedrørende broprojekter og har været involveret ved gennemførelsen af en stor del af de store broer, der gennem de sidste 20-30 år er opført verden over, udfører også andre rådgivningsopgaver for A/S Storebæltsforbindelsen end i relation til Østbroen.

I flere tilfælde har COWIconsult A/S udført arbejdet i samarbejde med andre firmaer, hvorfor A/S Storebæltsforbindelsen ikke er i besiddelse af oplysninger om fordelingen af kontraktsummerne mellem samarbejdspartnerne, men A/S Storebæltsforbindelsen anslår ud fra et groft skøn, at der er betalt ca. 375 mio. kr. til firmaet fordelt over knap fem år. Det udgør ca. en tredjedel af det samlede rådgivningshonorar, der er afholdt af A/S Storebæltsforbindelsen.

Spm. nr. S 154

Til *skatteministeren* (12/11 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren undersøge og oplyse, om der er forskel i adgangen til at få gældssanering, alt efter om det er enkeltpersoner eller firmaer, der søger gældssanering?«

Begrundelse

Meningen med loven var vel, at det ikke kun skulle gælde enkeltpersoner, som har købt for meget på kontokort og lignende, men at det også skulle gælde erhvervsdrivende, som får problemer med at få firmaet til at løbe rundt.

Det er kommet spørgeren for øre, at Told- og Skattestyrelsen administrerer loven så stramt, at den reelt er uanvendelig, idet alle selvstændige erhvervsdrivende holdes ude til lige med alle, som har en ikke helt ubetydelig anden gæld.

Svar (20/11 91):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der må sondres mellem gældssanering og eftergivelse.

Gældssanering sker efter konkurslovens regler og hører under skifteretterne. Gældssanering sigter mod lønmodtagere, pensionister samt tidligere erhvervsdrivende, hvis virksomhed allerede er afviklet.

Eftergivelse af personskatter, A-skat, moms m.v. sker efter kildeskattelovens § 73 B-D og momslovens § 39 d.

Det fremgår af lovbestemmelserne, at der skal lægges vægt på, om skyldneren udelukkende eller altovervejende har gæld til Told-Skat. Hvis dette ikke er tilfældet, må skyldneren henvise til en generel ordning, f.eks. i form af gældssanering for en fysisk person eller en frivillig kreditordning båret af gældssaneringsprincipperne. Hvis der derimod stort set kun er skatte- og/eller momsgæld, er der mulighed for eftergivelse efter de nævnte bestemmelser. I bemærkningerne til lovforslaget om disse bestemmelser er det forudsat, at Told-Skat ved forvaltningen af disse regler følger gældssaneringspraksis.

Told- og Skattestyrelsen har over for mig bekræftet, at dette også sker i praksis.

Hvis der er tale om en igangværende erhvervsvirksomhed, er der kun sjældent tale om, at Told-Skat er den eneste kreditor. I praksis må der i disse tilfælde derfor som regel gennemføres en frivillig eller tvangsmæssig kreditordning.

Spm. nr. S 155

Til *justitsministeren* (12/11 91) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren oplyse, med hvilken begrundelse regeringen mener, at de af undersøgelsesretten konstaterede fejl i forbindelse med køb dansk-klausulen i relation til Storbæltforbindelsen ikke kræver nogen reaktion overhovedet over for de for fejlene ansvarlige i betragtning af, at fejlene kan koste den danske stat mellem 60 og 100 mio. kr., og med hvilken begrundelse mener regeringen, at man må afvente erstatningssagernes endelige udfald, når det tages i betragtning, at fejlene er erkendt af den danske stat og i betragtning af, at det er fastslået, hvem der har begået fejlene?«

Svar (22/11 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Trafikministeriet.

Trafikministeriet har oplyst, at regeringen under hensyn til karakteren af de fejl, der er omhandlet i beretningen fra Kommissionsdomstolen vedrørende køb dansk-klausulen, ikke har fundet grundlag for nogen reaktion i relation til de pågældende.

Trafikministeriet bemærker herved, at det efter regeringens opfattelse er et anliggende for bestyrelsen i A/S Storebæltforbindelsen at træffe beslutning herom i relation til det advokatfirma, der har rådgivet ved licitationen, jf. herved besvarelsen af spørgsmål nr. S 157.

Spm. nr. S 156

Til *justitsministeren* (12/11 91) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvilke krav der indtil nu er rejst mod den danske stat under påberåbelse af det med EF-Kommissionen indgåede forlig i anledning af Danmarks brud på Romtraktaten i forbindelse med køb dansk-klausulen?«

Begrundelse

Som bekendt måtte Danmark indgå et forlig på grund af bruddet på Romtraktaten i forbindelse med licitationens bestemmelser om »køb dansk«. I forliget forpligtede Danmark sig til

at betale erstatning for licitationsudgifter, uanset om det pågældende entreprenørfirma havde haft nogen udsigt til at vinde licitationen, såfremt køb dansk-klausulen ikke havde været indføjet. Det er af interesse at få oplyst, hvilke firmaer der har rejst krav, samt omfanget af disse krav, ligesom det er af interesse at erfare, hvornår sagerne må forventes afsluttet.

Svar (22/11 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Trafikministeriet.

Trafikministeriet har oplyst, at der over for A/S Storbæltforbindelsen er fremsat fire krav om erstatning, der beløber sig til ca. 61 mio. kr.

Disse krav er følgende:

Kampsax Bridge Consortium	Dkr. 20.985.497,00
Bilfinger & Berger, Hochtief, Wayss & Freytag og Hollandsche Beton- & Waterbouw bv	DM 2.018.796,66
Bouygues, Pihl & Søn og A. Jespersen & Søn	Dkr. 28.010.835,42
Trafalgar House	GBP 425.626,00

Yderligere en entreprenør har bebudet, at der vil komme et erstatningskrav, men at dette ikke beløbsmæssigt er konkretiseret.

Kravene er afvist af A/S Storebæltforbindelsen, hvorefter der indtil videre er udtaget stævning ved Østre Landsret af Kampsax Bridge Consortium.

Trafikministeriet oplyser, at bedømmelsen af de rejste erstatningskrav skal ske i overensstemmelse med dansk rets almindelige erstatningsregler, hvor den erstatningssøgende blandt andet skal godtgøre, at der er den fornødne årsagssammenhæng mellem det påståede tab og det forhold, at der i udbudsbetingelserne for Vestbroen har været indeholdt en klausul af indhold som § 6, stk. 2, i Fællesbetingelserne af februar 1988.

Spm. nr. S 157

Til *justitsministeren* (12/11 91) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren oplyse, om regeringen har taget et erstatningsforbehold over for det advokatfirma (Kr. Mogensen), som begik fejl i for-

[Ole Espersen]

bindelse med rådgivningen af den danske stat omkring licitationen over Storebæltsforbindelsen?»

Begrundelse

Det er formentlig en given ting, at det i spørgsmålet nævnte forbehold er taget, idet det er fastslået, at advokatfirmaet har begået fejl, der kan bevirke tab på 60–100 mio. kr. for den danske stat.

Svar (22/11 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Trafikministeriet.

Trafikministeriet har oplyst, at A/S Storebæltsforbindelsen er organiseret som et privatretligt selskab, hvilket efter regeringens opfattelse indebærer, at det er selskabet, der må tage stilling til relationen til det advokatfirma, selskabet har antaget.

Selskabet har ikke taget et erstatningsforbehold over for advokatfirmaet, men dette udelukker ikke, at der på et senere tidspunkt i lyset af udfaldet af EF-sagen og erstatningssager ved dansk domstol rejses spørgsmål om erstatningsansvar.

Spm. nr. S 158

Til trafikministeren (12/11 91) af:

Jan Petersen (S):

»Hvad kan ministeren oplyse vedrørende banestrækningen Ryomgård–Randers?»

Begrundelse

Af dagspressen fremgår, at ovennævnte strækning skal nedlægges. Meget taler for, at jernbanerne har en stor fremtid, og eventuel nedlæggelse af jernbanestrækningen kan derfor ødelægge fremtidige muligheder for at udvide jernbanenettet. Nedlæggelse af en jernbanestrækning medfører ikke nødvendigvis, at selve sporene brydes op.

Svar (21/11 91):

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg kan bekræfte, at der i DSB pågår overvejelser om ophør af godstrafik på og nedlæggelse

af strækningen Ryomgård–Strømmen. Der er ingen overvejelser om ophør af betjeningen af industriområdet i det østlige Randers (Randers Station–Strømmen).

Om baggrunden for overvejelserne oplyser DSB:

I lov nr. 73 af 3. marts 1971 bemyndigedes trafikministeren til at indskrænke driften på bl.a. banestrækningen Randers–Ryomgård til kun at omfatte vognladningsgods og til senere helt eller delvis at nedlægge strækningen.

Strækningen har siden da kun haft status som godsbane.

I de seneste år har strækningen altovervejende betjent industriområdet i det østlige Randers via Strømmen St., idet vognladningsgods til områdets betydelige modtagere på grund af begrænset aksestryk på en ældre bro over Gudenåen måtte føres via Århus–Ryomgård.

Til direkte betjening af Strømmenområdet fra Randers St. indviedes 15. januar 1991 en nyanlagt godsforbindelse syd for Gudenåen. Samtidig viste vurderinger af godsmængderne på strækningen, at der ikke længere var basis for at opretholde ekspeditionen af vognladning i Allingåbro, Avning og Uggelhuse.

Efter høring i de berørte kommuner blev de tre ekspeditionssteder derfor lukket fra 2. januar 1991.

Tilbage på strækningen Strømmen–Ryomgård findes 1 vognladningskunde i Pindstrup. Opgørelser i DSB viser, at kundens fragtomsætning i de seneste år har været stærkt faldende. Kunden har ikke kunnet stille væsentlige ændringer i efterspørgslen efter jernbanetransport i udsigt.

I forbindelse med overvejelserne om nedlæggelse af strækningen har DSB tilbudt, at virksomheden erhverver strækningen Ryomgård–Pindstrup som firmaspor, samt at uddanne virksomhedens medarbejdere til at foretage kørsel på ovennævnte strækning ved de forventede sporadiske transporter til/fra virksomheden. Dialog om dette foregår stadig.

Udgifter til fortsat betjening af strækningen skønnes af DSB at ville udgøre ca. 0,5 mio. kr. (prisniveau 1991). Udgifter til vedligeholdelse af spor, overkørselsanlæg m.v. skønnes at ville andrage yderligere 0,5 mio. kr. (prisniveau 1991).

[Trafikministeren]

Disse udgifter overstiger i betydelig grad de nuværende og forventede indtægter ved fortsat godstrafikdrift på strækningen.

Ud over indtægt ved bortsalg af arealer og bygninger vil nedlæggelse give DSB en årlig resultatforbedring på minimum ca. 0,5 mio. kr.

Nedlæggelse af strækningen Strømmen-Ryomgård kan først ske endeligt med trafikministerens godkendelse af DSB's indstilling.

Spm. nr. S 160

Til *arbejdsministeren* (13/11 91) af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Vil ministeren kommentere det eksempel på direkte misinformation fra en HK-tillidsrepræsentant med hensyn til oplysninger om fradragsret for faglige kontingenter, der fremgår af et nyhedsbrev af oktober 1991 fra DL/HK-Klubben for Læge- og Sygeplejeseekretærer, KAS Herlev, samt det ualmindelig hovne svar af 4/11 91 (Ref.: 265-22, Dok-21.ac, PH/ac) fra amtssygehuset i Herlev, og vil ministeren i den sammenhæng oplyse, hvilke muligheder der er for at sætte en stopper for den form for vildledning med hensyn til de ansattes rettigheder?«

Begrundelse

I et nyhedsbrev af oktober 1991 fra DL/HK-Klubben for Læge- og Sygeplejeseekretærer på KAS i Herlev oplyser tillidsrepræsentanten, at »Kontingent for SADL – Sammenslutningen Af Danske Lægesekretærer – er modsat HK-kontingentet ikke fradragsberettiget på selvangivelsen«. Denne oplysning er lodret forkert og må antages at være givet mod bedre viden. (Hvis ikke, ville en rettelse formentlig være udstedt).

Den form for misinformation er aldeles uholdbar og uacceptabel som middel i kampen om at skaffe medlemmer.

Hele miseren bliver bestemt ikke bedre af, at en offentlig institution som amtssygehuset i Herlev i et temmelig uhøfligt og arrogant brev, forfattet af en tilfældig kontorchef, blankt afviser at oplyse, hvorvidt administrationen har haft kendskab til den direkte misinformation.

Det er ganske uforståeligt, at personaleledelsen i en offentlig institution overhovedet ikke føler noget behov for at imødegå endsige forholde sig til spredning af utilsløret misinfor-

mation om de ansattes rettigheder på arbejdspladsen. Helt unødvendig uro og utryghed bliver på den måde skabt. Det kan aldrig høre hjemme i en moderne, problemløsende personalepolitik.

Svar (22/11 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har indhentet oplysninger fra Skattedepartementet, Told- og Skattestyrelsen, der den 20. november 1991 har meddelt, at man er af den opfattelse, at der er fradragsret for kontingenter, der indbetales til SADL.

På den baggrund er jeg enig i, at den pågældende tillidsrepræsentant har fejlinformeret om fradragsretten.

Som arbejdsminister har jeg ingen mulighed for at gribe ind over for en sådan fejlinformering fra en tillidsmands side.

Spm. nr. S 162

Til *forsvarsministeren* (14/11 91) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at de militære og civile flyvekontrolltjenester sammenlægges til en enhedslufttrafiktjeneste?«

Begrundelse

Uanset fremtidige ændringer i antallet af militære eller civile flyvninger over dansk territorium må det være overdimensioneret med opretholdelse af 2 flyvekontrolltjenester.

Med en dansk enhedslufttrafiktjeneste – i lighed med, hvad der allerede findes i vore nabolande, Sverige og Norge – vil Danmark kunne udnytte de personalemæssige og økonomiske ressourcer langt bedre end i dag og dermed stå bedre rustet over for de krav, der stilles ikke mindst i fremtiden.

En enhedslufttrafiktjeneste vil også give mulighed for en ensartet betaling/afgift for flyvekontrolltjenesternes ydelser og på det punkt gøre konkurrencevilkårene ens for alle provinslufthavne.

Svar (22/11 91):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Forsvarsministeriet har sammen med Forsvarskommandoen siden 1987 ved forskellige

[Forsvarsministeren]

lejligheder undersøgt løn- og ansættelsesforhold, herunder eventuel civil ansættelse, for militære flyveledere.

Konklusionen af overvejelserne har foreløbig været, at den militære flyveledelse bedst og billigst varetages af militært flyvelederpersonel. Hvor der er civile og militære flyveledere ved samme myndighed, supplerer disse hinanden. Der er således ikke tale om ressourcekrævende dobbeltbemanding.

Hertil kommer, at den militære flyvekontrol er en integreret del af flyvevåbnets militære virke i fred og krig, hvilket tilsiger, at der rådes over militære flyveledere.

Forsvarsministeriet vil fortsat følge udviklingen med henblik på undersøgelse af muligheden for også på dette område at opnå rationaliseringsfordele.

Spm. nr. S 163

Til *trafikministeren* (14/11 91) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at de civile og militære flyvekontrolltjenester sammenlægges til en enhedslufttrafiktjeneste?«

Begrundelse

Uanset fremtidige ændringer i antallet af civile eller militære flyvninger over dansk territorium må det være overdimensioneret med opretholdelse af 2 flyvekontrolltjenester.

Med en dansk enhedslufttrafiktjeneste – i lighed med, hvad der allerede findes i vore nabolande, Sverige og Norge – vil Danmark kunne udnytte de personalemæssige og økonomiske ressourcer langt bedre end i dag og dermed stå bedre rustet over for de krav, der stilles ikke mindst i fremtiden.

En enhedslufttrafiktjeneste vil også give mulighed for en ensartet betaling/afgift for flyvekontrolltjenesternes ydelser og på det punkt gøre konkurrencevilkårene ens for alle provinslufthavne.

Svar (22/11 91):

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg kan henvise til forsvarsministerens svar på spørgsmål nr. S 162.

Jeg kan i øvrigt bekræfte, at også i Trafikministeriet vil vi fortsat følge udviklingen med

henblik på undersøgelse af muligheden for også på dette område at opnå rationaliseringsfordele.

Spm. nr. S 166

Til *socialministeren* (14/11 91) af:

Michael Kock (FP):

»Vil ministeren placere Danmark på en EF top 10-liste over de lande, der tilbyder arbejdsføre kontanthjælpsmodtagere de mest attraktive vilkår?«

Begrundelse

Spørgeren formoder, at danske vilkår for ikkeforsikrede arbejdsføre personer hører til blandt de absolut bedste inden for EF. Med vilkår forstår spørgeren de samlede økonomiske ydelser inklusive den kontante udbetaling, tilskud til bolig og diverse transgbestemte ydelser. I en harmoniseringstid finder spørgeren det væsentligt, at det danske støtteniveau sættes i et EF-perspektiv.

Svar (21/11 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

En liste over niveauet for hjælp til arbejdsføre kontanthjælpsansøgere i EF-landene findes ikke. Der arbejdes imidlertid i Kommissionen med opstilling af sammenlignende tabeller over medlemsstaternes bistandsydelser. Disse vil antagelig foreligge om ca. et år.

En top 10-liste vil i øvrigt være af tvivlsom værdi, fordi den forskellige opbygning af landenes sociale systemer, herunder de vidt forskellige finansieringsformer og de store udsving i levevilkårene, gør niveauet for den sociale støtte i de enkelte lande meget vanskeligt at sammenligne.

Jeg har derfor ikke mulighed for at placere Danmark på nogen EF top 10-liste.

Spm. nr. S 167

Til *socialministeren* (14/11 91) af:

Michael Kock (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt bistandsklienter fra andre EF-lande frit vil kunne bosætte sig i Danmark efter 1. januar 1993, samt hvorvidt de vil være berettigede til samme kontanthjælpsvilkår som danske statsborgere?«

[Michael Kock]

Begrundelse

Med de relativt attraktive vilkår for bistandsklienter i Danmark må Danmark forvente en stor tilstrømning af bistandsklienter fra andre EF-lande, såfremt EF-grænserne åbnes og bistandsklienter fra andre EF-lande bliver berettigede til samme vilkår som danske bistandsklienter.

Svar (21/11 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det fremgår af EF's direktiv om opholdsret, at medlemsstaterne giver opholdsret til statsborgere fra en medlemsstat, når disse statsborgere ikke har denne ret på grundlag af andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen end direktivet om opholdsret, samt til medlemmer af deres familie.

Denne ret til ophold er betinget af, at pågældende råder over tilstrækkelige midler til at undgå, at de falder værtslandets sociale system til byrde. Samtidig er det en forudsætning, at de er omfattet af en sygeforsikringsordning, der dækker risici i værtslandet.

En bistandsklient fra et andet EF-land, der tager ophold i Danmark, forudsættes således ikke at falde det danske sociale system til byrde.

I det omfang der alligevel skal ydes hjælp til pågældende, vil der kunne blive tale om hjemsendelse.

Spm. nr. S 168

Til *socialministeren* (14/11 91) af:

Michael Kock (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt flygtninge og indvandrere fra andre EF-lande frit vil kunne bosætte sig i Danmark efter 1. januar 1993, samt hvorvidt de vil være berettigede til at modtage sociale ydelser fra Danmark?«

Begrundelse

Med de relativt attraktive danske bistandsydelser må Danmark forvente en stor tilstrømning af flygtninge og indvandrere fra andre EF-lande, såfremt grænserne mellem EF-landene åbnes og flygtninge og indvandrere fra andre EF-lande kan modtage dansk socialhjælp.

Svar (21/11 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg går ud fra, at der ikke med spørgsmålet tænkes på statsborgere i de øvrige EF-lande.

For andre end statsborgere i EF-landene gælder de nye rådsdirektiver ikke. Det drejer sig om direktivet om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet, og om direktivet om opholdsret for studerende samt om direktivet for restgruppen, der kaldes direktivet om opholdsret.

Spm. nr. S 169

Til *socialministeren* (14/11 91) af:

Michael Kock (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at bringe det danske niveau for økonomisk støtte til arbejdsføre personer, der ikke er arbejdsløshedsforsikrede, på niveau med gennemsnittet inden for EF – enten gennem regulering af støttesatserne eller ved at stille større krav til modtagerne af bistandshjælp, f.eks. ved at afkræve en arbejdsydelse?«

Begrundelse

Hvis ikke Danmark tilpasser sit kontanthjælpssystem til EF-niveau, lige så vel som vi tilpasser skatter og afgifter, så vil Danmark i løbet af få år blive løbet over ende af bistandsklienter, flygtninge og indvandrere fra andre EF-lande, der har mindre attraktive støttesytemer.

Svar (21/11 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Forudsætningen for at bringe bistandslovens kontanthjælp på samme niveau som et gennemsnit af de tilsvarende regler inden for de øvrige EF-lande er, at det med rimelig sikkerhed kan opgøres, hvad et sådant gennemsnit er.

Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 166, findes en sådan opgørelse ikke.

Et gennemsnit af medlemsstaternes kontanthjælpsydelser vil i øvrigt ikke give tilstrækkeligt udtryk for leveomkostningsniveauet i det enkelte land. En social mindsteydelse i det enkelte land bør have direkte sammenhæng med leveomkostningerne i dette land.

Spm. nr. S 170

Til udenrigsministeren (14/11 91) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Vil udenrigsministeren sørge for, at det, at FN's menneskerettighedskommission ikke i år har udbedt sig en rapport over menneskerettighedssituationen i Iran, ikke får som konsekvens, at spørgsmålet bliver henlagt, men at det bliver genoptaget på FN's dagsorden på baggrund af rapporterne om et stort og stigende antal henrettelser?«

Begrundelse

På baggrund af de yderst alvorlige oplysninger der foreligger bl.a. fra Europa-Parlamentet om, at antallet af vilkårlige henrettelser i Iran er stærkt stigende, og om, at der anvendes piskestraf mod kvinder, der ikke har været »tilbørligt tilslørede«, må der lægges det nødvendige pres på FN's generalforsamling med hensyn til at tilkendegive, at man finder, at den nuværende situation indebærer en helt uacceptabel krænkelse af menneskerettighederne.

Svar (21/11 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 146.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 10:

Forespørgsel til finansministeren og sundhedsministeren [om den nye vagtlægeordning].
Af Køpke Christensen (FP) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 21/11 91).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forhandling om redegørelse nr. R 3:

Justitsministerens redegørelse af 12. november 1991 om udlændingepolitikken.

(Redegørelsen anmeldt 12/11 91. Redegørelsen givet 12/11 91. Beslutning om forhandling 12/11 91).

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Debatten om indvandrere og flygtninge er ofte præget af stort ukendskab til de faktiske forhold og derfor også af, at myterne i alt for stort omfang får lov at blomstre.

Derfor skal justitsministeren have tak for bilaget til redegørelsen, fordi det bl.a. indeholder en lang række praktiske oplysninger om udlændingeloven, om procedurer, om statistiske forhold osv. Ikke mindst på baggrund af den debat, vi for nylig havde om indfødsretsloven, må man håbe, at bilaget vil blive studeret grundigt af alle Tingets medlemmer, så vi i det mindste fremover kan undlade at bidrage til mytedannelsen.

Der skal også lyde en tak til ministeren for selve redegørelsen. Vi er ikke enige i alle dens forslag, men vi synes, det er godt, at udlændingepolitikken kommer på den politiske dagsorden. Det er jo en ubehagelig kendsgerning, at når myterne i den grad har fået lov til at blomstre, hænger det også sammen med, at alt for mange politikere enten har været for tavse i debatten eller endog har sunget i kor med dem, der ønsker at skabe myterne. Når befolkningen kun får serveret myterne og alt for sjældent møder nogen, som punkterer dem ved at bringe de faktiske oplysninger, kan det ikke undre, hvis man tror, at myterne er selve sandheden.

I nogle lande i Europa ser vi i dag racistske reaktioner som følge af, at politikerne tier stille om problemerne. Så vidt er det ikke kommet herhjemme, og jeg tror og håber heller ikke, at det sker. Men også hos os blomstrer den lille racisme, som regel indledt med ordene: »Jeg er ikke racist, men...!« – og så kommer myterne og fordommene. Det er en vigtig opgave for både politikerne, pressen, folkeoplyserne og mange andre ikke at bære ved til dette bål, men gå ind i debatten og forfægte, at menneskerettigheder ikke er bundet til en bestemt nationalitet, hudfarve eller religion, og at give de reelle oplysninger, som jo klart viser, at Danmark ikke er oversvømmet af udlændinge. Ser vi bort fra nordiske og EF-borgere, er der ud af en befolkning på mere end 5 millioner en ca.